

N:o 95.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 24 Maj 1873.
 — — — — Andra Kammaren den 24 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående rättighet för kronofogde att vid indrifning af resterande kommunalutskylder anlita fjerdingsman.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 38.)

S. A. K.

Enligt 70 § i Kongl. Förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 Mars 1862, sådan denna paragraf lyder i Kongl. Kungörelsen den 29 Juni 1866, eger kronofogde att vid indrifvandet af resterande kommunalutskylder »såsom uppbördsprovision jemväl uttaga hos den restskyldige tre procent af det resterande beloppet.» I följd af detta stadgande hafva stridiga meningar uppstått, huruvida, när indrifning af sådana medel sker genom utmätning, kostnaden för utmätningen bör gäldas af den restskyldige eller anses godtgjord med de tre procent, som i uppbördsprovision tillfalla kronofogden. Hvilkendera meningen som än vinner tillämpning, blir följderna deraf hård och betungande, i ena fallet för en mängd obemedlade kommunmedlemmar, som, mindre af tredska än i saknad af tillgång på kontanta medel, restera med liqid för sina kommunalutskylder, och i det andra för länsmännen, hvilka i allmänhet få sig uppdraget att verkställa dylika utmätningar och som då, utan all ersättning, måste

måste vidkännas kostnaderna för en mängd sådana förrättningar. Olägenheterna så i ena som andra afseendet synas Riksdagen kunna i betydlig mån förringas, om, för indrifning af resterande kommunalutskylder — likasom det för indrifning af resterande krono-utskylder och andra krono-uppbördsmedel är medgifvet i 6 § af Kongl. stadgan angående fjerdingmän den 1 Juni 1850 — blefve tillåtet att fjerdingmännen finge för indrifningen anlitas. De fall der utmätning komme i fråga blefve då sannolikt ett vida mindre antal än som nu är förhållandet, enär fjerdingmännen, hvar inom sitt mindre distrikt, vida lättare än länsmännen inom deras större tjensteområden blefve i tillfälle att på lämpligt sätt indrifva medlen, utan anlitan af utmätningssåtgärd; och då fjerdingmannabefattningen, enligt nämnda stadga, är ett »menighetsbestyr», synes det ock som ett uppdrag af förevarande beskaffenhet, till fromma för den kommunala ekonomien, icke bör för samma befattning kunna anses främmande.

I analogi med hvad 6 § 4 mom. i åberopade stadgan innehåller derom att fjerdingman, då han anlitas för indrifning af oliqviderade krono-uppbördsmedel, eger att för sålunda indrifna medel åtnjuta hälften af uppbördsmannens andel i stadgade stämmoböter, skulle efter Riksdagens åsigt, fjerdingman i förevarande fall vara berättigad att för de af honom indrifna medel åtnjuta hälften af stadgade uppbördsprovisionen. Visserligen torde denna ersättning icke alltid motsvara besväret, men i de orter der missförhållandet i detta afseende kunde blifva alltför stort, lära menigheterna icke underlåta att bereda fjerdingmannen den ytterligare godtgörelse, hvartill omständigheterna kunna föranleda.

Jemte anmälan att Riksdagen således för sin del ansett fjerdingmännen kunna, för indrifning af resterande kommunalutskylder, få af kronofogdarne anlitas emot erhållande af hälften i stadgade uppbördsprovisionen, får Riksdagen i underdånighet anhålla, att derest förslaget derom varder af Eders Kongl. Maj:t godkändt, Eders Kongl. Maj:t måtte i nåder utfärda kungörelse om det tillägg i stadgan angående fjerdingmän den 1 Juni 1850, som häraf föranledes.

Riksdagen framhårdar etc.

Stockholm den 24 Maj 1873.